

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ ΝΑ ΣΤΗΣΟΥΜΕ ΑΝΑΧΩΜΑΤΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑ

Τις πρώτες πρωινές ώρες της 24 Φλεβάρη, ύστερα από διάγγελμα του Ρώσου προέδρου Βλ.Πούτιν, εκρήξεις ηχούν σε όλη την ουκρανική επικράτεια, σηματοδοτώντας και επίσημα την Ρωσική εισβολή στο ουκρανικό έδαφος. Στο διάγγελμά του ο Πούτιν προφασίζεται την «αποστρατικοποίηση», την «αποναζιστικοποίηση» και τη μη ένταξη της Ουκρανίας στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ, ενώ δηλώνει πως η ρωσική επιχείρηση δεν έχει ως στόχο την κατάληψη της χώρας, αλλά, πέραν των προαναφερθέντων, να συνδράμει επίσης στην άμυνα των Λαϊκών Δημοκρατιών του Ντονέτσκ και του Λουγκάνσκ και της, από το 2014, προσαρτημένης Κριμαίας, περιοχές που πρόσφατα αναγνώρισε και επίσημα ως αυτόνομες. Ύστερα από αρκετές μέρες πολέμου οι μάχες συνεχίζονται και με τις δύο πλευρές να υφίστανται σημαντικές απώλειες, ενώ έχουν εκτοπιστεί εκατομύρια και έχουν σκοτωθεί χιλιάδες άμαχοι.

Για να κατανοήσουμε τα γεγονότα που διαδραματίζονται στην Ουκρανία και τον πόλεμο που μαίνεται οφείλουμε να ανατρέξουμε και να αναλύσουμε τους γεωπολιτικούς, οικονομικούς, κοινωνικοπολιτισμικούς και πολιτικούς παράγοντες που διαμόρφωσαν και διαμορφώνουν το ουκρανικό κράτος, τη ρωσική επιρροή και την ουκρανική κοινωνία. Ήδη από την πτώση της ΕΣΣΔ τα νεο-αναδυόμενα κράτη του ανατολικού μπλοκ που σχηματίστηκαν είχαν εδαφικές διεκδικήσεις μεταξύ τους αλλά και με τη Ρωσία. Για την Ουκρανία συγκεκριμένα με το “καταπιεσμένο” επί ΕΣΣΔ εθνικό-εθνικιστικό ιδεώδες και τις γενιές που έζησαν τη πτώση της να ζουν ακόμη ως επί το πλείστον, η κοινωνική συνοχή και οι πολιτισμικοί παράγοντες της ουκρανικής κοινωνίας χωρίζονται στα δύο. Από τη μια ένα σημαντικό κομμάτι της ουκρανικής κοινωνίας επιχειρεί την ένταξη της Ουκρανίας στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ, καθοδηγούμενο προφανώς και από τις φιλοδυτικές κυβερνήσεις και τα ισχυρά δυτικά κράτη, ενώ από την άλλη ένα σημαντικό της τμήμα ανέκαθεν έβλεπε τον εαυτό του πολιτισμικά και γεωστρατηγικά υπό την ρωσική αιγίδα. Αυτό το μείγμα που ειδικότερα μετά τα γεγονότα της εξέγερσης του Ευρωμαϊντάν, μιας εξέγερσης με φιλοδυτικά και αντιρωσικά χαρακτηριστικά, ενάντια στη γενικευμένη πολιτική διαφθορά και τον οικονομικό έλεγχο των κεφαλαιούχων, που επέφερε την αλλαγή της φιλορωσικής κυβέρνησης σε φιλοδυτική, αυτή η πόλωση μεταφράστηκε με εμφυλιακούς όρους σε χάσμα. Η ραγδαία ανάδυση εθνικιστικών-φασιστικών και νεοναζιστικών παραστρατιωτικών ομάδων στην ουκρανική κοινωνία και στις ένοπλες δυνάμεις της (τάγμα Αζόφ, δεξιός τομέας), ειδικά από το 2014 μέχρι σήμερα, έχει προσφέρει την ιδεολογική πρόφαση στη Ρωσία να αναβαθμίσει την παρουσία της στην περιοχή, ξεκινώντας (προσάρτηση Κριμαίας, 2014) και συντηρώντας (απόσχιση Ντονέτσκ, Λουγκάνσκ) μια ένοπλη διαμάχη με την Ουκρανία, με αποκορύφωμα την εξελισσόμενη στρατιωτική εισβολή της.

Από την άλλη ΕΕ και ΝΑΤΟ ακολουθούν μια κατεύθυνση μείωσης των οικονομικών και πολιτικών σφαιρών επιρροής της Ρωσίας και επέκτασης των δικών τους. Επιδιώκοντας την ιδεολογική απομόνωση της Ρωσίας στη γεωπολιτική σκακιέρα, προσφέρουν απλόχερα οικονομική, στρατιωτική, μηντιακή και ηθική στήριξη στην Ουκρανική κυβέρνηση. Παράλληλα επιχειρούν το οικονομικό της γονάτισμα, κηρύσσοντας εμπάργκο στο ρωσικό πετρέλαιο και φυσικό αέριο, ενώ κάνουν ό,τι μπορούν για να διασφαλίσουν ότι ο έλεγχος και η εκμετάλλευση των πλούσιων αποθεμάτων ορυκτών καυσίμων και μεταλλευμάτων της Κριμαίας και της ανατολικής Ουκρανίας θα κοστίζει ακριβά στους Ρώσους ανταγωνιστές τους.

Όσο και να ευαγγελίζεται η δύση και το ΝΑΤΟ πως η επιθετική ενέργεια της Ρωσίας δεν έχει προηγούμενο, πόσο μάλλον στην ήπειρο της Ευρώπης, οι δεκάδες πόλεμοι, ένοπλες συγκρούσεις και «ανθρωπιστικές επεμβάσεις» σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη για τα πετρέλαια και τον έλεγχο των ενεργειακών δρόμων από τους μεν ή τους δε καπιταλιστές συνεχίζονται. Ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν μας εκπλήσσει καθόλου. Ούτε χτυπάει την πόρτα της Ευρώπης πρώτη φορά μετά τον ψυχρό πόλεμο. Πολύ πρόσφατος είναι ο εμφύλιος πόλεμος στην Γιουγκοσλαβία και οι νατοϊκοί βομβαρδισμοί του '99, ενώ η συνεχής επέκταση του ΝΑΤΟ στην ανατολική Ευρώπη, παρά τις μεταψυχροπολεμικές διακρατικές συμφωνίες ΗΠΑ-Ρωσίας, δεν μπορεί να κρυφτεί πίσω από καμία πρόφαση ειρήνης. Ενώ η προσπάθεια του κυρίαρχου μιντιακού λόγου να προσδώσει πρωτοφανή για τα δεδομένα σημασία στον πόλεμο της Ουκρανίας, την ώρα που μαίνονται πολυετείς και πολύνεκρες εμπόλεμες διαμάχες σε Ιράκ, Αφγανιστάν, Σομαλία, Υεμένη κλπ, την ώρα που Παλαιστίνιοι που διεκδικούν γη και ελευθερία σκοτώνονται, αιχμαλωτίζονται, εκτοπίζονται και στιγματίζονται ως τρομοκράτες, την ώρα που υποκινούμενα πραξικοπήματα και οικονομικοί στραγγαλισμοί εφαρμόζονται σε χώρες της Λατινικής Αμερικής, εκθέτει την επιλεκτική ευαισθησία, την υποκρισία και το ρατσισμό των εκφραστών του και όσων τον αναπαράγουν.

Ο πόλεμος και η στρατιωτική ισχύς είναι οργανικό κομμάτι της καπιταλιστικής πραγματικότητας. Με τον πόλεμο οι κυρίαρχοι αυτού του κόσμου, επιλύουν τις διαφορές τους, αιματοκυλούν και καταδικάζουν στην εξαθλίωση ολόκληρους πληθυσμούς, επαναχαράσσουν σύνορα και αναδιαρθρώνουν σφαίρες επιρροής για την επέκταση και θωράκιση των συμφερόντων και της κερδοφορίας τους. Ο πόλεμος από την πλευρά του κεφαλαίου είναι μια προωθητική διαδικασία. Δίνεται η ευκαιρία για καταστροφή υποδομών και παραγωγικών σχέσεων, ανοίγοντας ουσιαστικά το δρόμο για επανοικοδόμηση και καπιταλιστική ανάπτυξη σε ένα ρευστό περιβάλλον με αποδυναμωμένο τον κοινωνικό παράγοντα και τις αντιστάσεις του. Ταυτόχρονα, δίνεται η ευκαιρία στο στρατιωτικό-βιομηχανικό κεφάλαιο να καταστρέψει υλικές πτυχές του, να δοκιμάσει οπτικά συστήματα στο πεδίο της μάχης και να ανακαλύψει νέα πεδία ανάπτυξης αιματοβαμμένου κέρδους.

Εξάλλου ο πόλεμος δεν είναι μόνο βόμβες. Από την στρατικοποίηση των δημόσιων χώρων, τις διαρκείς καταστάσεις έκτακτης ανάγκης, την «πολεμική» ρητορική εναντίων των μεταναστών-στριών, μέχρι την αναβάθμιση της αστυνομίας, τον «εξευγενισμό» στα κέντρα των πόλεων και τη φτωχοποίηση ολοένα και περισσότερο των ανθρώπων των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, ο καπιταλισμός και ευρύτερα η εξουσία πλέκει ένα διαρκές ιδεολογικό πλέγμα πολέμου.

Έτσι, πολύ μεγάλος είναι και ο κοινωνικός αντίκτυπος του πολέμου ως εργαλείο του καπιταλισμού. Η καλλιέργεια ενός κλίματος φόβου από τα μίντια που διαμορφώνουν τον κυρίαρχο λόγο δίνει την ευκαιρία στο κράτος να κηρύξει κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Έτσι διαμορφώνεται ένα πειθήνιο στο κράτος κοινωνικό υποκείμενο, το οποίο θα δέχεται χωρίς αντιστάσεις την καπιταλιστική επέλαση στις ζωές μας, ένα κοινωνικό υποκείμενο που θα υιοθετεί παθητικά το αφήγημα για τον εκάστοτε κίνδυνο-εχθρό που το κράτος και το κεφάλαιο καταδεικνύουν, ένα κοινωνικό υποκείμενο του οποίου οι σχέσεις και οι έννοιες που τις χαρακτηρίζουν θα διαμεσολαβούνται από το κράτος. Ταυτοχρόνως τα κράτη ευκαιριακά διαχειρίζονται εσωτερικά τους ζητήματα ικανοποιώντας τα συμφέροντά τους και αυτά των μεγάλων κεφαλαίων και καλλιεργούν τον εθνικισμό και το μιλιταρισμό κατακερματίζοντας τις κοινωνικές σχέσεις. Επιπλέον, με την στρατικοποίηση του δημόσιου χώρου γίνονται και όλοι οι, απαραίτητοι για τον καπιταλισμό, κατασταλτικοί πειραματισμοί μεθόδων που θα χρησιμοποιηθούν μελλοντικά. Συγκεκριμένα στην Ελλάδα, ακόμα και την περίοδο 2009-2015, υπό την απειλή χρεωκοπίας εν μέσω οικονομικής κρίσης, το κράτος θεώρησε σημαντικό να μη μειώσει τις στρατιωτικές δαπάνες του, (έναντι του βασικού μισθού ή του προϋπολογισμού για την υγεία) διατηρώντας έτσι τη δεύτερη θέση μεταξύ των χωρών του NATO σε αμυντικές δαπάνες/ΑΕΠ. Ενώ το αμυντικό δόγμα περί «κινδύνου εξ ανατολών» σε συνδυασμό με την καλλιέργεια και την κοινωνική αποδοχή της ξεκάθαρα επιθετικής και επεκτατικής λογικής του αλυτρωτισμού συντηρεί τα εθνικιστικά αντανεκλαστικά στην ελληνική κοινωνία, απαραίτητα για την ύπαρξη των χρήσιμων, για το κράτος και το ντόπιο κεφάλαιο, εφεδρειών ακροδεξιών, εθνικιστών, πατριωτών.

Πολύ σημαντικό είναι και να παρατηρήσουμε στον συγκεκριμένο πόλεμο την εντελώς διαφορετική αντιμετώπιση των προσφύγων. Πολλές ευρωπαϊκές χώρες χρόνια τώρα κρατούν τα σύνορά τους κλειστά και δε δέχονται πρόσφυγες από χώρες της Ασίας και της Αφρικής, τους χαρακτηρίζουν τρομοκράτες, μιλούν περί εισβολής και αλλοίωσης πολιτισμού, ενθαρρύνουν παραστρατιωτικές ομάδες ή κρατικά σώματα ασφαλείας να τους κυνηγούν, συλλαμβάνουν, βασανίζουν, δολοφονούν. Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν έχει κανένα πρόβλημα να στοιβάξει αυτούς τους ανθρώπους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης-κολαστήρια υπό συνθήκες εξαθλίωσης, ενώ άλλους να τους επαναπροωθεί βίαια στη θάλασσα αφήνοντας τους να πνιγούν. Τώρα όμως το ευρωπαϊκό αφήγημα είναι διαφορετικό. Τώρα κάνουν λόγο για «πραγματικούς» πρόσφυγες, πρόσφυγες λευκούς, χριστιανούς, ανθρώπους που δεν άξιζαν να βρίσκονται σε αυτή την κατάσταση, που ο δικός τους πόνος αξίζει την συμπόνια και την φιλοξενία. Τώρα όλα τα σύνορα δεν κλείνουν αλλά μένουν ανοιχτά για να υποδεχτούν τους κατατρεγμένους αυτού του πολέμου. Με κατάφορα ρατσιστικά κριτήρια αποφασίζουν οι ισχυροί ποιοι είναι οι «αληθινοί» πρόσφυγες και ποιοι οι «ψεύτικοι», ποιοι αξίζουν την αλληλεγγύη και ποιοι πρέπει να πνιγούνται στο αιγαίο και να πυροβολούνται στα σύνορα. Με περίσσεια απανθρωπιά χρησιμοποιούν τον πόνο και τη δυστυχία, ανθρώπων που αναγκάζονται να ξεσπιτωθούν, όπως τους βολεύει, προκειμένου να δικαιολογήσουν στη συνείδηση της κοινής γνώμης τη συστράτευση τους με τη μια ή την άλλη πλευρά πολεμοκάπηλων.

Εμείς από τη μεριά μας ως αναρχικοί/ές, ως μέρος των «από τα κάτω» αυτού του κόσμου που είναι πάντα το πληθυσμιακό κομμάτι που βιώνει τη βαναυσότητα των πολέμων και του καπιταλισμού στεκόμαστε αλληλέγγυοι με τους μετανάστες και τις μετανάστριες «από όπου κι αν προέρχονται». Ως αγωνιστικό υποκείμενο που επιδιώκει την καταστροφή του συστήματος που δημιουργεί τους πολέμους δηλώνουμε ρητά στους καπιταλιστές πως δε θα γίνουμε «κρέας» για τις οβίδες τους. Δεν πολεμάμε για κανένα μπλοκ εξουσίας, για κανένα εθνικό ιδεώδες, για κανένα συμφέρον του συστήματος που καθημερινά μας εξαθλιώνει οικονομικά, μας πειθαρχεί στις διατάξεις του, μας αλλοτριώνει ως προς τον διπλανό/ή μας, εν ολίγοις μας ενσωματώνει στις καπιταλιστικές αξίες και τρόπο ζωής. Μια ακόμα δομική κρίση του καπιταλισμού γίνεται με τους πιο συμπυκνωμένους όρους αυτού του πολέμου ένα ακόμα φορτίο στις πλάτες των καταπιεσμένων. Η ανάδυση των εθνικισμών και η πολεμική προετοιμασία των κρατών μας βρίσκουν ολομέτωπα απέναντι και σε θέση μάχης. Γιατί εμείς γι'αυτό πολεμάμε. Για έναν κόσμο αλληλεγγύης, ισότητας, ελευθερίας πάνω στα συντρίμια των κρατών, του κεφαλαίου και των φασιστών.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

**ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**

ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ, ΤΟΥΡΚΙΑ, ΡΩΣΙΑ, ΟΥΚΡΑΝΙΑ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ

Ανοιχτή Συνέλευση Αναρχικών Πάτρας
Κάθε Δευτέρα στις 19:00 στην Κατάληψη Παραρτήματος
asapatras@espiv.net / asapatras.espivblogs.net